

Kapitánská výprava

Ve dnech 22.-24. února 1985 se konala další kapitánská výprava Gemini tentokrát do Lužických hor. Součástí programu byly i organizační věci.

Byl dohodnut termín a místo srazu Gemini - 4.-6.10.1985 a místem srazu budou Heřmanice v Lužických horách. Doprava na místo se uskuteční pomocí dvou busů. Kapitanát Promethea se rozhodl uskutečnit tábor znova v Cunkově. Vyzvědači Gemini byly naplánovány na duben, posléze po výpravě byl termín této akce přesunut zpět na 20. března.

Pro vedoucí jednotlivých vodáckých výjezdů: snažte se zajistit dotížení autobusu - sháňte skupinky osob do 15, které by se chtěly v místech vodácké akce věnovat pěší turistice. Jde o to udělat celý zájezd co nejlevněji.

Příští admirálita se koná **24.1985** na Kosárkově nábřeží. 20⁰⁰

Příští kapitánská výprava se koná jako součást windsurfingového soustředění ve dnech 30.8. - 1.9.

Surfové soustředění se bude konat ve všední dny před kapitánskou výpravou.

Vodáckou výpravu na Blanici 14.-16.6. povede Vova.

Dopravu zajišťuje Eliška.

Zúčastní se Prometheus + sběr lidí z Gemini.

Výpravu na Vltavu 30.4.-3.5. vede na místo Opata Edita.

Opat přestal být kadetem Achillea a členem admirality

Neustále je třeba vytypovat člověka jako přístavného Gemini. Kačenka nabídla momentálně nepřítomného Achima. Je otázka, do jaké míry to pro něho by bylo únosné, neboť je třeba, aby se podílel na vedení Zehnjeshekhy.

Fl.

Plánování činnosti oddílu

Tímto se ještě vracím ke kapitánské výpravě. Jde o základné téze k přípravě plánu oddílu. Při přípravě tohoto plánu je třeba se zodpovědět několik otázek.

PROČ PLÁNOVAT ČINNOST ODDÍLU ?

- abychom měli jasno odkud jdeme a kam směřujeme
- abychom zjistili, jestli oddíl skutečně kráčí kupředu či jen stagnuje
- abychom do činnosti oddílu promítli nejen vlastní zájmy a abychom ji viděli poněkud komplexněji

- abychom si nemuseli program akcí pracně vycucávat z prstu půl hodiny před schůzkou
- abychom se mohli pokusit o dělbu práce v kapitánátu a tím si ulehčit přijatelným způsobem práci
- abychom dokázali postihnout zákonitosti vývoje oddílu
- abychom byli schopni zajistit si v předstihu ubytování, dopravu a materiální nezbytnosti

Z ČEHO VYCHÁZÍME ?

- z věkových zvláštností členů, z jejich potřeb, názorů a přání
- z "Přehledu základních znalostí člena oddílu"
- z vlastního zaměření a zaměření oddílu
- z pojetí vedení oddílů v Gemini
 - znalosti
 - vlastnosti
 - charakter
 - šťastně prožité dětství
- z všestrannosti výchovy v Gemini
 - mravní
 - rozumová
 - tělesná
 - estetická
 - pracovní
 - polytechnická
- ze skladby oddílu a ročních období

JAK TVOŘÍME PLÁN ?

- máme nebo si vytvoříme osnovu toho, co by oddíl měl v nějaké určité periodě zvládnout /periodou může být týden, měsíc, rok, ale nejvhodnější je asi měsíc, případně kvartál či naše období/.
- do této osnovy doplníme to, co se hodí jaksi samozřejmě - v září zahajovačka, v říjnu sraz Gemini, o vánocích nadílka a výprava atd.
- vše doplníme vlastními nápady, či tím, co chceme s oddílem dělat
- a to vše doplníme o to, co nás napadne při čtení či listování odbornou literaturou či beletrií

Posádky v oddíle

F1.

Na kapitánské výpravě jsme mluvili o významu posádek v oddíle. Pokud se týká mne, stavím se pro to, aby oddíl rozhodně se dělil na posádky a dal tak možnost mladším členům oddílu podílet se na vedení. Rád bych nastínil několik myšlenek k této problematice:

PROČ ZALOŽIT POSÁDKY?

- posádka je vhodný celek pro hry a pro práci v oddíle. Kapitán nemusí se pracně zabývat rozdělováním. Stačí určit, že Delfíni umyjí okna na palubě a Žraloci podlahu atd. Zvláště u té práce je vhodné pracovní problém jen nastítnit a ostatek nechat na řešení posádky.
- posádku je třeba vést a k tomu jsou nejvhodnější ti, jež jsou členy posádky. Ať si posádka vybere svého bocmana a ty mu dej příležitost, aby se jí učil vést. Nechtěj na něm vedení samostatných schůzek. Vymezte pro posádky programový čas v rámci schůzek oddílu či výprav. Pomoc však bocmanovi s přípravou programu a věnuj se mu, aby mohl posádku uřídit. Podporuj jeho prestiž.
- prostřednictvím rivalů mezi posádkami lze lépe zvyšovat kvalitu oddílu /nebo taky nikoliv/. Různé závody a soutěže stimulují posádky

k lepším výkonům a to je poznat na kvalitě celého oddílu. Rivalitu mezi posádkami je třeba šikovně hlídat, aby nepřerostla v nevraživost.

Založením posádek musíš počítat s tím, že bocmany je třeba trochu preferovat /aby toho více znali, získali co nejvyšší hodnosti atd./ a zároveň by měli zasedat v kapitánátu a podílet se na vedení oddílu. To pak je pro ně opravdová škola vedení..

Dále se snaž, aby každá posádka měla své jméno.

Literatura k problematice posádek:

- Velen Fanderlík - Rádce
- Jan Novák - Junácká družina
- Dvořák - Rádce
- Miloš Zapletal - Družina - 1. rok činnosti
- Jaroslav Foglar - Náš oddíl
- Jaroslav Foglar - Kronika Ztracené stopy

Březen - měsíc modrého života

Březen jako měsíc má několik zajímavých přívlastků. Jednak je to první jarní měsíc. Pak je to měsíc knihy - o tom ještě bude zmínka. U nás v Jedenáctce býval březen měsícem Modrého života. Snad na tom mělo svůj podíl i to jaro. A s jeho příchodem se každý snažil na sobě něco vylepšit. A tak se cvičilo - pravidelně, myli jsme tělo studenou vodou a vůbec se chovalo hygieně. Pak jsme se snažili mít radost ze života, plnit si ho radostnými zaslouženými prožitky a v neposlední řadě tuto radost přenášet na druhé prostřednictvím drobných dobrých skutků:

Někdy jsme k tomu přiřadili i vzdělávání se /5 slovíček cizího jazyka denně/. To vše jsme po vzoru pana Foglara zabalili do ušlechtilého pozlátka Modrého života a soutěžili mezi sebou, kdo bude mít nejvíce modrých políček. Je škoda, že něco podobného nelze vidět v našich oddílech, v dětech není probouzena touha po sebezdokonalování a sebepřekračování. Prý příklady táhnou. Ale odkud je vzít?

F1.

CO MÁ' VYJÍT V ROCE 1985 ?

REIMURS: Abeceda přírody — Encyklopedicky zpracovaná příručka základních pojmů z oblasti ochrany životního prostředí geologie, biologie, botaniky, meteorologie atd. Bohatě ilustrováno.

Kčs 15,—

VOSATKA: Encyklopedie táborníka — praktické poznatky o pobytu v přírodě a táboření — 900 hesel

Kčs 60,—

ZAPLETAL: Hry v přírodě — doprovází 265 ilustrací

Kčs 33,—

MILOŠ ZAPLETAL: VÝPRAVY ZA DOBRODRUŽSTVÍM

Ilustrace kolektiv

Knihy navazují na autorovu publikaci Tisíc malých dobrodružství z edice Oko. Obsahuje programy výletů pro všechna roční období, hry a návody, jak přírodu pozorovat a poznávat, jak chránit rostliny a živočichy a vést k tomu druhé. Každá kapitola přináší úkoly, na nichž si čtenáři ověří vše, co se naučili. Ilustrace Jindřicha Krejčí, Blanky Votavové a Marka Čermáka.

132 str. 350 obr. formát 200 x 290 mm 90 Kčs

V. Flajšhans: Česká přísloví

Monumentální soubor českých přísloví je výsledkem objevných, široce pojetých studií a zůstává dodnes základním dílem svého druhu. Podnětný vliv, jímž prostřednictvím díla Vladislava Vančury zapůsobil na moderní českou literaturu, ukazuje, že je zároveň bohatým pramenem k poznání jednoho ze zdrojů naší slovesnosti. 20000 vst. váz. asi 49 Kčs.

Bráera - měsíc knihy

RADEK JOHN IVO PELANT

Začo... letopoču

Příběh mladé dívky Markéty, studentky medicíny, která se po pěti semestrech úspěšného studia stane svobodnou matkou a její život se dostává do zcela odlišných kolejí. Narození dcery Madlenky se pro ni stává jejím vlastním „začátkem letopoču“, a tímto symbolickým předělem poměřuje všechny své životní zážitky na „před“ a „po“. Autoři se nesoustřeďují pouze na její osobní problémy a citové zázemí, dalšími protagonisty jsou Markétini partneři — student scenáristiky FAMU Martin a sverázný „čundrák“ Honza, který se nedostal na vysokou školu a sídlí v nejrušnějších zaměstnáních a místa pobytu. Oba jsou jejími společníky z gymnázia. Velká studentská láska s Martinem dostává trhliny především proto, že Martinův svět se stále více zaplňuje jeho osobními zájmy. Markéta je dívka, která chce „buď všechno anebo nic“, s Martinem se rozchází a vlastně z trucu na náhodném maturitním setkání „si začíná“ s Honzou, který je zcela odlišný typ mladého muže. Má v sobě pro ni něco tajemného, dosud nepoznaného a na rozdíl od Martina nikdy neodhaluje své nitro, myšlenky ani motivy jednání, a tím je pro ni přitažlivý. Vznikne velká, ale krátká láska a Honza po nedorozumění mizí dřív, než se mohl dozvědět, že Markéta čeká dítě. Není ovšem vyloučeno, že může jít o dítě Martinovo. Neprozrazujeme ale dál příběh zajímavé knížky a začítme se do ukázky, která nás zavádí do Markétina života „po“ začátku letopoču a leccos osvětluje i z jejího dřívějšího života.

Radek John — Ivo Pelant. Začátek letopoču.
Grafická úprava Jiří Rathouský.
I. vyd. Žarva, velká řada

Vlastně ten míč začal jenom pomaloučku ucházet. Žádné bouchnutí dveřmi nebo nechutné výstupy. Jen ticho a uhybavé pohledy. Najednou spousta povinností ve škole, cesty na tři dny bůhví kam — prý na natáčení absolventáku Jaroslava N. Obědy u rodičů. V ateliéru nos věčně zabořený do psacího stroje. V koutě marně čekaly lišty na uchycení polic a pytel s cementem.

Nakonec byl možná rád, že to tak dopadlo. Co když celou tu dobu jenom nevěděl, jak z toho? Včelička Martin měla v tom příšerném imaginárním závodě nést ještě zátěž rodiny s dítětem. Jak by s takovou zátěží mohl být první v úlu? Zbavit se toho handicapu. Vyhrát závod, kterému se dávno upsal. A teď se to našťástí všechno rozhodlo za něj.

Ale stejně v něm musí být něco velkého. Všechnu svou energii soustředil opět jediným směrem. K práci. Byl nezlomitelný.

„Je vám teprve třiatdvacet let a na Barrandově už se bude podle vašeho scénáře natáčet film. Můžete nám říct, jak jste to dokázal?“ zeptal se Martina redaktor Televizního klubu mladých.

„Víte, já potřebuju napsat čtyři stránky strojem denně. — Jinak bych se sebou ten den nevydržel.“

A nekecáš, Martine? Naše zklamání jsi proměnil v hromádku popsaných papírů. Odplul jsi ve svých scénářích jako v záchranném člunu. — Nakonec tě to vlastně ani tak moc nebolelo.

To já, já jsem ležela na zemi v atěsu neschopná učit se, namazat si kus chleba k večeři, ochromená. Začala jsem tě nenávidět. Dělal se mi špatně, když jsem tě viděla. Ten tvůj vyrovnaný ksicht, který se ještě pořád tvářil, že chápe, rozumí, snad i odpouští... Hodit po tobě flašku od piva, aby ti střepey pořežaly tu hezkou, bohorovnou tvářičku! — Proč jsi za mnou znova lez, když jsi na to neměl. Proč ses tvářil, že mě miluješ, když už to nebyla pravda! Termín, kdy by mi komise ještě povolila potrat, dávno v háji. Měl jsi strach, abys o něco nepřišel? Abys snad nenechal ležet na zemi něco, co by někdo jiný možná zvedl? Uražená ješitnost, kdybys po třech letech odešla s někým jiným? Anebo jsi skutečně chtěl jen splnit povinnost? — Jenže na to ti kašlu! Všechno napůl. Jenom svou práci — vlastní útěchu — na pět set procent.

Na co jsem ještě čekala? Snad na zázrak? Co jsem to tehdy ještě předstírala?

Druhý dopis Honzovi. Tentokrát se zpáteční adresou k paní Zlatníčkové.

★ ★ ★

Muselo se to stát dřív nebo později. Martin měl scenáristický seminář, Markéta sbalila do jedné tašky skriptu, do druhé všechny ostatní věci. Jednu tašku po druhé odvezla k Heleně.

„Nemůžu — prostě neumím takhle žít. Chci buď všechno, anebo nic.“ Řekla jí to samé, co napsala v ateliéru Martinovi. I když Heleně asi nemělo smysl podobné věci vysvětlovat.

Přijala Markétu, jak nejlépe mohla. Inženýr Kadlec měl na pár dní smůlu.

★ ★ ★

Markéta nervózně škrábe mrkev. Vymáčkala strouhanou mrkvičku přes sterilní gázu. — Jednou se z toho zblázním a budeš muset do děčáku, Madlo!

Další cesty s plenami do koupelny. — Pokolikáté už? „Proboha, ten její fakan bude řvát věčně nebo co?“ křičí dole Jirka.

„Jen si vzpomeň, když byla Tereza malá...“ chlácholí ho ségra.

„Právě, že si vzpomínám. Docela mi stačily dvě vlastní. Když jsme se konečně dostali z nejhoršího...“

„Má právo bydlet tady stejně jako já.“

Prásknutí dveří.

To zas přijde Jirka domů k půlnoci, až zavřou hospodu.

Markéta má slzy na krajíčku. Jitka sedí u televize se staženým zvukem. Za závěsem vyvádějí Štěpán s Madlou.

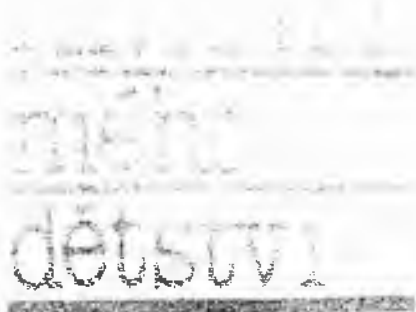
„Já tady nebudu,“ vzlyká Markéta.

„Hele, vykašli se na něj,“ otočí se od televize Jitka. „To není tvoje vina.“

Markéta sedí v křesle a bulí.

„No tak...“ pohládí ji Jitka po vlasech. „Možná je nejlepší nehlédat si žádnýho mužského... Tak už nebreč. Hlavně nesmíš nechat vysoký, Markéto. To se napřed přeruší, pak je člověk línej znova začínat, pak se mu zdá, že už na to není čas, pak peníze... Ať nedopadneš jako já... Až budeš hotová, budeš něco pořádného umět, už ti to nikdo nebude moct vzít, chápeš?“

Ukázka z knihy

ALEXEJ PLUDEK Nejmocnější čarování

Nevím, co dnes dětem říká Bartošova Kytice. Pro mne tehdy, v „předškolním věku“ znamenala mnoho, ačkoli jsem ji znal pouze z předčítání maminkou, neznaje ani písmeno. Když asi před dvaceti lety znovu vyšla v SNDK, dokázal jsem dokonce při troše soustředění opět vyvolat ten zvláštní citový stav, to zaujetí, ten ponor a okouzlení nad zvřátka a postavickami, ten neopakovatelný odkaz secese, jejímž krajinám se nic jiného nepodobá.

Po letech udiveně vidíte, že ty dlouhatánské a napínavé příběhy nebyly delší než půldruhé tiskové stránky, zřídka dvě nebo tři... A co všechno se do nich vešlo! Snad si dětská fantazie tolik dotváří, v náznaku vidí celý děj, v malé kresbičce drama.

A cítí to. Vnímá. To je opravdu čarování, takové předčítání malým dětem! A jak bolí, když máma řekne: dej mi už pokoj!

Vlastní četba je už jiný svět. Jakmile písmena skládají slova, slova jsou řazena ve věty a z vět se klube další a další tajemství života, je to jako objev nového vesmíru. Vstup dalek a minulosti do dětského světa. Tolik nových lidí, „opravdových“ i pohádkových — jedny i druhé přijímá dítě jako živé!

S jakou vlčí zvědavostí jsem se prodíral ve druhé třídě Vernovým Tajemstvím pralesa. A jenom o málo později mi přímo magicky zaznělo moto k Jiráskovým Starým pověstem českým: „Myslíš jsem na dni staré...“ Babičku jsem zprvu četl ztěžka. Chodil jsem teprve do třetí třídy a dával přednost pohádkám, výjimečně Vernovi. Ale dočetl jsem ji a byl jsem zajat. Dojat. Její kouzlo je nenápadné a každou stránkou silnější. Ale i tak si myslím, že je pro dospělé, děti ji nemohou v tom pravém smyslu pochopit. Nedávny Moskalův snímek mi ji znovu rozezněl, navzdory netradičnímu přepisu (a vlastně snad právě tím) — kouzlo a dojmavost hřejivého lidství se ani po více než století neztrácí. Spíš roste, jak ve skutečném světě mizejí reálie, které je vyvolaly.

Ale doslova ořesem byli pro mne Tři mušketýři. Ovšem, až v desíti le-

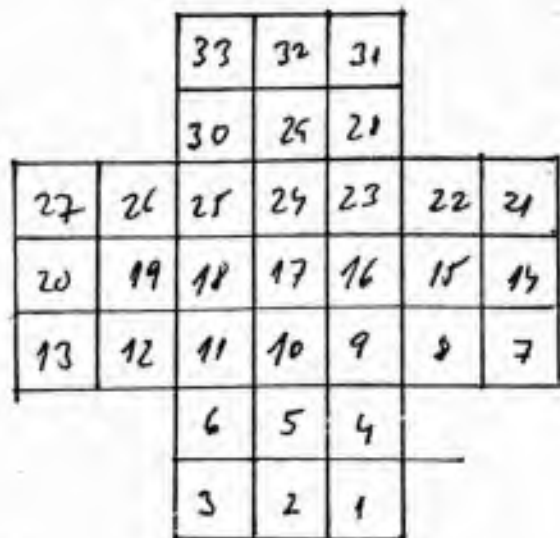
tech. Nebo teprve? Naprostou náhodou mi je půjčil sousedův syn — a už jsem „neodtrhl zraky“, dokud jsem nepročel všechny díly, a další a další pokračování až po Pařížské Mohykány. To obrovské zaujetí si už neumím vybavit. A přece jsem je o něco později prožil ještě jednou. Karel May, čtyři díly Vinnetoua... Že je to kýč? Vymyšlenina? Povrchní dobrodružství? Snad je, ale to, co dokáže udělat z opravdového kluka, to je zázrak. Měsíce či léta Vinnetouem žijete. Stálo by za rozbor, co v něm je; myslím si, že to vím, ale vědět ještě není umět... Trochu se pozapomnělo na Foglara, je v něm něco velice podobného jako v mayovkách, civilnějšího, češtějšího, klukovštějšího. Ale ta čest v tom je, zápas o ušlechtilost — a také tajuplnost, boj za hodnoty života (ovšemže redukované) a ještě něco navíc.

Nevím, říkám-li všechno ve smyslu školních osnov. Ale říkám pravdu a ta má snad svou cenu, i kdyby byla třeba diskutabilní. Dítě však diskutabilní není — potřebuje svou literaturu, je pro ně solí života. A i když má každá dětská „generace“ své knihy a svá literární kouzla (schválně neříkám lásky), jsou přece jenom knihy, které mají hodnotu trvalou. A to jsem vynechal Robinsona a Broučky a určitě ještě to nebo ono. To nejmocnější čarování však ne, myslím že opravdu ne.

Solitér

Narýsujte si na list papíru podle vedlejšího obrázku herní plán o 33 polích. Pole nechte prázdná, čísla na obrázku mají usnadnit popis řešení. Rozestavte po jednom knoflíku na pole č. 2 až 37. První pole zůstane volné. Úkolem je přeskakovat postupně jeden knoflík za druhým a přeskočené knoflíky ihned odebírat z desky. Nakonec má na herním plánu zůstat jediný knoflík. Přeskokování se řídí těmito pravidly: přeskočit smíte kterýkoliv knoflík jiným knoflíkem ležícím na sousedním poli. Pole, kam skákající knoflík dopadne, musí být prázdné. Přeskok je dovolen jen zprava doleva, zleva doprava, zdola nahoru, shora dolů. Skoky v úhlopříčném směru jsou zakázány.

Pro splnění tohoto bodu Důkazů vytrvalosti je třeba úspěšně dohrát tuto hru, tzn. aby na jejím konci zbyl na desce jediný knoflík. Blíže o této hře v Zapletalově „Pokladnici her“.

Freude, Freude, Freude

str. 306 - pokrač.

Můžeme to vyjádřit ještě jinak: Představujeme si, že by byl nevědomý proces ušel vytěsnění a že by se byl nerušeně vyvíjel až do okamžiku, kdy by se stal vědomým. Tento proces by byl také provázen určitým afektem, a nyní ke svému překvapení zjišťujeme, že tento afekt, který by byl provázel normální průběh, je po vytěsnění v každém případě nahrazen úzkostí, až je jeho vlastní kvalita jakákoliv.

str. 308

Malé dítě se nejdříve bojí cizích lidí. Těchto cizích lidí se dítě nebojí snad proto, že by jim připisovalo zlé úmysly a že by srovnávalo svoji slabost s jejich silou, takže by v nich vidělo nebezpečí pro svoji existenci, bezpečnost a pro jistotu, že nebude zakoušet bolest. Nikoli, dítě se děsí cizí postavy, protože očekávalo, že spatří určitou důvěrně známou a milovanou osobu, v podstatě, že spatří matku. V úzkost se tu přeměňuje jeho zklamání a touha, tedy jeho nezužikované libido, které toho času nemůže být uchováno ve volném stavu, nýbrž nachází vybití v úzkosti. Dětská úzkost má s reálnou úzkostí velmi málo co dělat, a je naproti tomu úzce příbuzná neurotické úzkosti dospělých. Jako tato vzniká z nepoužitého libida a nahrazuje postrádaný erotický objekt nějakým zevním předmětem nebo situací.

Analýza fobií nás nemůže naučit mnoho nového. Při těch dochází ke stejnému procesu jako při úzkosti dětské, nepoužité libido je tu ustavičně přeměňováno v úzkost zdánlivě reálnou, a tak je nějaké nepatrné vnější nebezpečí vybráno k tomu, aby reprezentovalo nároky libida.

str. 311

Reálná úzkost musí být hodnocena jako projev sebezáchovných pudů našeho Já.

str. 312

Teorie libida a narcismu - XXVI. přednáška

Rozlišení pudů jáských a pudů sexuálních. Nejprve nám proces vytěsnění ukázal, že obě tyto skupiny pudů se mohou dostat navzájem do rozporu, že pak sexuální pudy formálně podlehnou a jsou donuceny hledat cestu k uspokojení regresivními obklykami, při čemž pak nacházejí odškodnění za svoji porážku ve své nezdolnosti. Dále jsme se naučili, že obě skupiny mají od počátku rozdílný poměr k vychovateli, takže neprodělávají stejný vývoj a nedostávají se do stejného vztahu k principu reality. Poznali jsme také, že sexuální pudy jsou podle všeho spjaty s afektivním stavem úzkosti svazky daleko užšími než pudy jaské, ale tento resultát se nám ještě v jednom závažném bodě jeví jako neúplný.

str. 314

Libido, které normálně lpí na objektech a které je výrazem snahy dosáhnout na těchto objektech určité ukojení, může také od těchto objektů upustit a dosadit na jejich místo vlastní Já. Této představy autorem je Abraham a psychoanalýza ji přijala. Označení pro takovéto umístění libida - narcismus - nám poskytla jedna perverze, kterou popsal p. Nācke a při níž dospělé individuum obmýšlí vlastní tělo všemi projevy něžnosti, které bývají obvykle adresovány cizímu sexuálnímu objektu. Je pravděpodobné, že tento narcismus je obecný a původní stav, ze kterého se teprve později vyvinula láska k objektům, aniž narcismus musel už zcela zmizet.

Pokračování příště.